

[Hjermind.]

„Bladene skriver, at Knud Bach ingen Kompetence havde til at rejse til Berlin. Men hvad er det for noget Barne-snak — enhver dansk Mand, der faar en Indbydelse af Tysklands ledende Mænd til en Rejse til Berlin, har selvfølgelig Ret til at modtage en saadan ærefuld Indbydelse . . .“

Jeg skal afstaa fra videre Omtale af dette Partis Forhold og behøver heller ikke at kommentere det Citat, jeg nys bragte. Jeg kan i Stedet henvise det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen til nu at læse Straffelovens § 13 og sammenholde denne Paragraf med § 3, der sætter Straffen fra 4 Aar indtil Livstid, saafremt Domstolene statuerer, at § 13 er overtraadt. Jeg agter ikke hermed at opfordre til en Diskussion med de ærede Medlemmer. Enhver, der kan mistænkes for Meddelagtighed, maa redegøre for sine Forhold i en Afhøring, naar Sagerne engang kommer saa vidt.

Til sidst ønsker jeg gerne at takke den højtærede Justitsminister for den Del af Lovkomplekset, der vedrører Rettens Pleje. Det er af stor Betydning for disse Dømmes Autoritet i Fremtiden, at de bliver afsagt af de almindelige Domstole, som vi ogsaa i disse Aar har betragtet med Tillid og Respekt, thi det maa erindres, at det danske Folk vel kræver Haardhed i Afstraffelsen, men ogsaa Retfærdighed.

Bøgholm: Det Forslag til Lov om Tillæg til Borgerlig Straffelov, der af den højtærede Justitsminister er forelagt Rigsdagen, indfører Straffeformen „Tab af almen Tillid“, saaledes som dette allerede er sket i Norge gennem provisorisk Lovgivning. I Overensstemmelse hermed fastsættes i § 6 en Række Diskvalifikationer for dem, der dømmes efter Bestemmelserne i denne Lov. De vil ikke længere kunne udøve politiske Rettigheder, opnaa Ansættelse i Stat eller Kommuner, være Direktør for en Erhvervs-virksomhed, deltage i Ledelsen af eller være økonomisk interesserede i Teatre o. s. v. Der skabes med andre Ord Sikkerhed for, at vi paa en lang Række Omraader ikke vil kunne faa de Mænd, der forraadte deres Folk, at se paa ledende Poster.

Der findes imidlertid intet i denne Paragraf, der hindrer, at Mænd, som er dømt for landsskadeligt Samarbejde med Fjenden, senere hen kan optræde som Udgivere eller Redaktører af Blade og Tidsskrifter. I Betragtning af den meget store Betydning, Pressen har for Opinionsdannelsen i Landet, forekommer dette mig at være baade urime-

ligt og overmaade uheldigt. I et demokratisk Samfund, som det er vor Vilje at have det i dette Land, er Opinionsen, det vil sige selve den folkelige Indstilling, ikke noget ligeegyldigt, og Mennesker, der er blevet overbevist om at have tjent fremmede Interesser, bør ikke kunne optræde som Opinionsens Ledere. Det vilde heller ikke være i Overensstemmelse med den danske Presses høje Stade, om Personer, der er straffet for landsskadelig Virksomhed, kan staa som administrative eller redaktionelle Ledere af Pressen.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister, at der ved den endelige Udformning tages Hensyn til de Betragtninger, jeg her har fremført.

Hvidberg: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgard talte paa en alvorlig Maade, og meget berettiget synes jeg, om den Krise, mange Mennesker utvivlsomt er blevet ført ind i ved Tanken om Indførelse af Dødsstraf her i Danmark. Senere har vi hørt, hvordan det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen i sin lange og meget bevægede Tale indførte Norges Heltebiskop Eivind Berggrav fra Oslo i denne Tale, idet han henviste til, at Biskop Berggrav jo umiddelbart efter Norges Befrielse stærkt har talt imod Dødsstraffens Indførelse.

Jeg kunde tænke mig, at der var Mennesker, som saa med Ængstelse og med Usikkerhed paa hele denne Sag, ogsaa inden for den kristne Menighed i Landet, og at man derfor vilde spørge efter, hvad det Fag, som hedder den kristelige Etik, og som er det Fag, hvorunder denne Sag henhører, egentlig har at sige om Spørgsmaalet. Det er derfor jeg tager Ordet; det kan have sin Rimelighed, at en af det høje Tings ikke faa Teologer ogsaa udtaler sig om dette. Jeg skal fatte mig i stor Korthed.

Jeg maa erkende, at de kristne Meninger om denne Sag er i høj Grad delte; Dødsstraffen har haft Talsmænd og Modstandere inden for den kristelige Etik. Herhjemme gik en berømt Etikere som Biskop Martensen ind for Dødsstraf, og Professor Glarboe gjorde det i sin Tid ogsaa, dog med Hævdelse af, at det var noget helt exceptionelt. Der er imidlertid en Ting, som alle fra kristelig Side sikkert vil kunne enes om, og det er, at naar Staten straffer, er det et uhyre Ansvar, den paatager sig, og det gælder om, at ingen uskyldig rammes, og at Straffen ikke gøres unødigt haard. Naar nogle Aar er forløbet og Følelserne har lagt sig, maa vi, der træffer Afgørelse i denne